

[Justitsministeren.]

Stilling over for Retslægeraadet end den, som man fra en vis Side mente, han havde efter den oprindelige Affattelse. Meningen var imidlertid heller ikke efter den oprindelige Affattelse, at Retslægeraadet skulde kunne optræde kommanderende over for Overlægen, men nu er det i hvert Fald klargjort ved, at man siger, at Overlægen *har Krav paa* at blive indkaldt til mundtlig Forhandling; det bliver saa ham, der afgør, om han mener, han bør møde eller ikke. Hvis han mener, at hans Ord ikke kan være saa vægtige, at de kan paavirke Raadet, kan han lade være med at efterkomme Indkaldelsen.

Dette er de to eneste Ændringer, der af Folketinget er foretaget i Lovforslagets Regler, saaledes som det blev fremsat.

Endvidere er der at bemærke, at man i Folketinget fra en vis Side har glædet sig over at være blevet opmærksom paa, at der i den af mig i Begyndelsen af min Tale nævnte Betænkning angaaende Retslægeraadets Organisation og Arbejdsmetode paa Pag. 27 er trykt et Udkast til et Cirkulære til Statsadvokaterne, Politidirektøren i København og Politimestrene angaaende Indlæggelse af sigtede til Observation paa Sindssygehospital eller i Aandssvageanstalt, hvor det i Stykke 2 hedder:

„Forinden der foranlediges afsagt Kendelse angaaende Indlæggelse til Observation paa Sindssygehospital eller i Aandssvageanstalt, skal der indhentes Erklæring fra Retslægeraadet, medmindre vedkommende Kredslæge (Fængselslæge) anser det for utvivlsomt, at Observation bør finde Sted, og Anklagemyndigheden er enig heri.“

Dette Cirkulære vil blive udsendt, naar Loven er vedtaget, med den Ordlyd, jeg lige har oplæst.

Jeg gaar ud fra, at Lovforslaget i store Træk er dette høje Ting bekendt, saaledes at jeg ikke behøver yderligere at gøre Rede for de enkelte Bestemmelser i Lovforslaget.

Jeg skal kun tilføje, at Retslægeraadet er meget overbejrdet, og at der nødvendigvis maa indtræde en betydelig Forandring af Retslægeraadets Sammensætning til 1. April. Det var derfor meget ønskeligt, om dette Forslag kunde blive behandlet færdigt i det høje Landsting, saa at det kunde blive ophøjet til Lov inden den 1. April. Naturligvis maa Landstinget underkaste Forslaget en omhyggelig Behandling; det er blot mit Haab, at denne omhyggelige Behandling vil blive tilendebragt, saaledes

at Forslaget kan blive til Lov inden 1. April. I modsat Fald vil der opstaa Vanskeligheder, som det var heldigst at undgaa. Jeg anbefaler derfor Forslaget ikke alene til en velvillig, men, om det var muligt, ogsaa til en hurtig Behandling i det høje Landsting.

Rytter: Den højtærede Minister har nu i sin Tale, for Resten ogsaa i sin Fremsettelsestale i det høje Folketing, lagt Hovedvægten paa, at det, der foreslaas, hovedsagelig kun er, at Antallet af tilfornedene i Retslægeraadet bliver udvidet, og at selve Lovforslaget for saa vidt er let overskueligt. Det kan være rigtigt, naar man holder sig strengt til Ordene, men mig forekommer det, at Lovforslaget netop ikke er saa let overskueligt, da det faktisk ikke blot drejer sig om en Forøgelse af de sagkyndiges Antal, men tillige om en stor Udvidelse af selve det Omraade, som i Fremtiden bliver lagt ind under Retslægeraadets Bedømmelse. Selve Lovforslaget giver nemlig kun en Slags Skema, det er en Slags Harmonika, som kan trækkes ud og ind, efter som Administrationen lægger flere eller færre Sager ind under Retslægeraadet, og det er det, der gør mig noget betænkelig.

Man hører saa tit anført, at Raadet skal være en Højesteret i Lægespørgsmaal, ligesom vi har en Højesteret i civile og kriminelle Sager her i Landet. Den højtærede Justitsminister var lidt inde paa det, idet han sagde, at det var godt at faa faste Afgørelser og netop i Form af en Slags Højesteretsafgørelser. Det er altsaa med andre Ord en meget stærk Centralisation, som her finder Sted. Nu forekommer det mig ganske overfladisk, naar man fra nogle Sider — jeg har ogsaa set det under Diskussionen ovre i det andet høje Ting — vil betegne Raadet som en Slags Højesteret. For det første maa vi huske paa, at det Raad, som her bliver nedsat, kun er raadgivende. De Afgørelser, der træffes, vil altsaa kunne tilsidesættes af Underret, af Landsret, af Højesteret, og naar det i alt Fald foreløbig kun er en raadgivende Institution, — man kan en tænke sig, at man har videregaaende Hensigter, men foreløbig er det kun raadgivende — synes jeg ikke, man bør gøre selve Instrumentet mere omfattende end højest nødvendigt.

Dertil kommer en anden Hovedforskel. I Højesteret sidder 13 Jurister, som er Specialister netop paa det Omraade, de har til Behandling, og derfor kan man sige, at naar 9 er med der, vil der ske en alsidig Bedømmelse af Forholdene; men saaledes er